Derefter sattes Lovforslaget (se Tillæg C.) under Afstemning, og vedtoges med 65 Stemmer mod 3.

Lovforslaget gaar nu til Landsthinget.

Man gik derefter til den under Nr. 2 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Forandringer i Lov om Valgmenigheder af 15de Maj 1868. (Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 181—82; 3die Behandling i Folkethinget findes i Tidenden Sp. 2607.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af Sofus Høgsbro:

Lovforslaget affattes saaledes:

Lov om Valgmenigheder.

§ 1.

Saafremt et Antal af mindst 20 Familiefædre, Enker eller andre Personer med Husstand, som høre til Folkekirken, ønske at danne en Valgmenighed indenfor samme, vil en saadan blive erkjendt som Led af Folkekirken under følgende Betingelser: 1) at de for Kirke- og Undervisningsministeren godtgjøre at have forskaffet sig en Kirkebygning eller en Bedesal, som er forsynet med alt fornødent til den almindelige Gudstjeneste og de øvrige kirkelige Handlinger, og som ikke maa anvendes til anden Brug: 2) at den omnæmte Kirkebygning eller Bedesal er saaledes beliggende, at idetmindste 10 af de nævnte Familiefædre, Enker eller Personer med Husstand ikke bo fjærnere fra den end een Mil; 3) at de Paagjældende i Forbindelse med en af Folkekirkens Præster, som ikke har nogen Ansættelse i denne, eller med en theologisk Kandidat, der har opfyldt alle de Betingelser, som kræves til geistligt Embede i Folkekirken, have ansøgt om og erholdt kongelig Stadfæstelse paa hans Valg som denne Menigheds Præst, og i sidste Tilfælde Kandidaten under Tagttagelse af alt, hvad der udfordres til Ordination af Folkekirkens Præster, er blevet behørig ordineret; 4) at de enkelte Medlemmer paa den i Lov af 4de April 1855 fremkomne Maade løse Sognebaand til ham; og 5) at Menigheden selv afholder de med dens særegne Stilling forbundne Udgifter.

Den første Betingelse bortfalder, saasnart mindst 10 af de omnæmte Familiefædre, Enker eller Personer med Husstand ere bosatte i samme Sogn, i hvilket Tilfælde det tilstedes dem at benytte deres Sognekirke til almindelig Gudstjeneste ved den valgte Præst efter de nærmere Forskrifter, som indeholdes i Loven af 25de Marts 1872.

Til en saaledes dannet Menigheds Præst er det tilladt uden Hensyn til Afstanden at løse Sognebaand i Overensstemmelse med Lov af 4de April 1855 § 2.

§ 2.

Valgmenigheden og dens Præst ere undergivne Tilsyn af Stedets Provst og Biskop samt i det hele de for Folkekirken gjældende Love og Forskrifter, forsaavidt ikke Kirke- og Undervisningsministeren, efter Andragende fra vedkommende Menighed og deres Præst, maatte tilstaa saadanne Lempelser, som de særlige Forhold kunde gjøre hensigtsmæssige.

§ 3.

Naar de nævnte Betingelser for Valgmenighedens Dannelse ikke længere ere tilstede, eller naar Menigheden eller dens Præst vægrer sig ved at opfylde nogen af de i Henhold til nærværende Lov for dem gjældende Love og Forskrifter, kan den kongelige Stadfæstelse tages tilbage efter Kirke- og Undervisningsministerens Indstilling, og Menigheden som saadan erkjendes da ikke længere som særligt Led af Folkekirken.

§ 4.

Enhver saadan Menighed har at indberette til Biskoppen, hvem den har antaget til Kirkesanger.

§ 5.

De videre fornødne Bestemmelser angaaende Valgmenighedens og Præstens Stilling, Menighedsmedlemmernes Benyttelse af vedkommende Sognekirker og Kirkegaarde, Førelsen af Kirkebøger m. v. fastsættes i Overensstemmelse med den gjældende Lovgivning igjennem Kirke- og Undervisningsministeriet.

Høgsbro: Lovforslaget foreligger jo nu for os i samme Skikkelse, hvori det oprindelig er indbragt af Regjeringen i det andet Thing, og allerede en Gang har været sendt til os derfra. De Ønsker, der ere udtalte ved Sagens Behandling her i Thinget, og som kom frem i to Tillægsforslag til Loven, der bleve vedtagne med saa stort Flertal, at der kun var 5—10 Stemmer derimod, findes nu ikke mere, og det uagtet der dog ogsaa i det andet Thing var en Tilslutning til dem begge og i Særdeleshed til det ene, der omhandlede Kirkernes Benyttelse. Denne Lovens Skjæbne tyder ikke paa, at der er stor Udsigt til, at det skal lykkes at komme overens om en Affattelse af Loven, som kan tilfredsstille begge Thing, og der kunde derfor maaske allerede paa dette Standpunkt være Anledning til at tage det Spørgsmaal under Overveielse, om man bør vedtage Loven i den Skikkelse, hvori den ligger for, eller ikke. Jeg har imidlertid efter den Stilling, hvori jeg tidligere har staaet til Forslaget, da ingen Anden har syntes at ville gjøre det, troet at maatte henstille til Thinget, om det dog ikke var rettest at gjøre det muligt, at der endnu kunde forsøges en Overenskomst med det andet Thing, og jeg har derfor tilladt mig at stille et Ændringsforslag til